

intet Ansvar har. Aktionærerne ville vistnok komme og sige: I have været med til at understøtte os, men det er ikke tilstrækkeligt, vi skulle have Mere, og saa ville vi komme til at gaa videre paa denne Vej. Jeg anser det i det Hele taget for at være et farligt Straaplan at komme ind paa, og derfor er jeg imod at give nogen Begunstigelse i saa Henseende. Den ærede Ordsfører omtalte, at et andet æret Medlem ikke havde forstaaet den første Galubel af Betænkningen rigtig. Hvad dette angaar, da trostjer jeg mig til i den Henseende at være enig med ham; thi jeg maa for mit Vedkommende udtale, at hvis det er Tilfældet, at vi ved Loven af 23de Mai 1873 ere komne til at stille vore egne Fabriker ugunstigt, fordi det Produkt, der fremkommer af Kærerne, ikke er saa godt som Kolonialsukker, saa vilde Intet være mig kjerere end at være med til at faae dem stillet paa lige Fod med andre Fabriker, og derfor er jeg enig i den første Galubel af Betænkningen, som omtaler en Genstilling til Ministeren om at forelægge Loven til Revision, forsaavidt det skulde vise sig, at vi ikke have haadt det rette Syn paa Sagen, da vi vedtog denne Lov. Sjøvrigt omtalte den ærede Ordsfører sluttelig denne Sag paa en Maade, som viste, at han egentlig delte den samme Betragtning, som jeg har opfattet, at der laa i det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds's (Beig) Udtalelser, nemlig den, at paa hvilken Maade man end træder til fra Statens Side, enten man giver Nedsættelse i Løld eller man giver Godtgjørelse til dem, som dyrke Kærerne, saa bliver det dog i Virkeligheden Aktionærerne, som komme til at høste Fordelen deraf. Der bliver i Virkeligheden Aktionærerne, der komme til at skumme Bløden, og dette tror jeg, at den ærede Ordsfører meget klart udtalte, idet han sagde, at vi skulde komme Fabrikerne til Hjælp; thi skulde vi komme Fabrikerne til Hjælp, saa ser jeg ikke rettere, end at vi derved i Virkeligheden komme Aktionærerne til Hjælp, da det jo er dem, der eie Fabrikerne. Naar jeg altsaa ser Sagen fra dette Standpunkt, og naar jeg tillige ser, at det kun kan blive en meget forspindende Del af Befolkningen, som kan komme til at høste Godt af Sukkerodrykningen i det Hele, idet det jo aldrig kan komme til at betale sig at dyrke Kær paa de daarlige Jorder og heller ikke paa de Jorder, som ligger langt borte fra Fabriker, saa kan jeg, gaaende ud fra dette Standpunkt, ikke være enig i den sidste Betragtning, som Udvalgets Flertal har fremsat, og jeg vil derfor stemme imod Indstillingen.

J. N. Hansen: Det var Ord, jeg ønskede at udtale, har jeg holdt saa længe tilbage, fordi jeg ellers frygtede, at de skulde drukne i Sukkerøer, og slet ikke komme op mere. Jeg beklager, at jeg ikke tror at turde haabe, at Sukkerøerne endnu ere færdige her i Salen, men jeg

maa dog nu udtale, hvad jeg ønsker at anføre angaaende Indstillingspunkterne under Nr. 3 og 11. Det er ganske vist Tilfældet, at ærede Medlemmer af Folkethinget ofte indbringe Andragender fra Medborgere idenfors Thinget, uden at de derved paa nogen Maade paataage sig nogen Forpligtelse til at understøtte eller anbefale dem; men man gjør det dog ikke gerne, naar man ikke kan dette. Det Andragende, som et Mindretal i Udvalget har foreslaaet henvist til Ministeren, og som omhandles under Nr. 6 i Betænkningen, har jeg indbragt i Thinget, og da jeg indbragte det, var det min fulde Overbevisning, at det virkelig fortjente, at der toges Hensyn dertil. Jeg jo kan ikke sige noget Nytt derom. Der er efter min Mening fra forskjellige Sider udtalt stærke og overbevisende Grunde for at henvise dette Andragende til vedkommende Minister, og da navnlig, at disse Folk i en lang Række have tjent i Armeen, at nogle af dem — som det hedder i Betænkningen — have sat deres Helbred og Kræfter til i Krigen, og at andre af dem ere blevene affædigede paa Grund af Reduktion, altsaa uden deres egen Skyld, medens derhos nogle af dem, hvis de først vare blevene affædigede en ganske ubetydelig Tid senere, vilde have faaet en høiere Pension. Man har, uden at de selv have været Skyld deraf, affædiget dem en ganske kort Tid, forinden dette vilde have været Tilfældet, og derfor er deres Pension bleven saa meget lavere. Dernæst er der et Moment, som blev anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luzen), og som det forekommer mig maa komme stærkt i Betragtning. Det er nemlig det, at medens der efter den almindelige Pensionslow gives Embedsmændene visse Procent af deres Lønning i Pension, er dette ikke Tilfældet med disse Mænd, idet den Pension, som er fastslaaet for dem ved Loven af 9de April 1851, — altsaa for 24 Aar siden — endnu beregnes for dem, uanset, at deres Lønninger siden ere blevene høiere. Disse Pensioner regnes nemlig ikke efter Lønningens Størrelse, men de ere fastslaaede een Gang for alle til et vist bestemt Beløb efter det Naremaal, hvori Vedkommende har tjent. Naar man imidlertid for 24 Aar siden har fundet disse Pensioner at være passende, vil Enhver kunne sige sig selv, at de ingenlunde kunne være det nu, hvorhos det maa erindres, at disse Mænd have overordentlig smaa Pensioner, hvoraf det endog tilnærmelsesvis er aldeles umuligt at leve, naar Familien bestaar af 2 a 3 Personer. Den ærede Ordsfører tog lidt haardt paa dette Forslag, hvortil jeg mener, at det ikke var Grund. Jeg tror ikke, at der er Grund til at frygte for, at en saadan Henvistning — som jo ikke er en Vedtagelse af Understøttelse, men kun en Henvistning til Ministeren derom — skulde medføre nogen Fare med Hensyn til andre Tilfælde. Jeg veed meget godt, at der altid, naar der foreligger Noget, man ikke synes